

ODPUŠŤ

Už není, ale byl v ní. Přesto pořád, stále ještě
vzduch a vzduch smilní, aby zrodila se aspoň
jedna krůpěj deště,

jež poslouží jako tečka, která té dívce přejede po
skráni jako duchaplná, záchranná mentální léčka
pro příště, až se mu zas neubrání.

Stačí však tlesknout, aby mraky táhly, a žádné
příště nebude. Bude stav změny, tak rázný
a náhlý, že za liché přidá dvě sudé,

a bude, nenávidíc takové chlapy, že dívka oblékne
se na etapy a v bolavých přestávkách odevzdaně
sobě vstříc pošle si dlaně a bouřlivými ovacemi
obhájí vstup jiné početnice duality, v níž oko za
oko a k tomu i zub,

kdy ona žije dál, až když on končí ubitý.

Zákonem starším, než byl ten starý, krvácí jí
z nosu. Láry fáry! Na to vody, lesy, stráž i hejno
kosů.